

*Harley Schlanger, Schiller Institutet;
talsmand for Lyndon LaRouche.*

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Hvad er geopolitik? Første del: Historie

v/ Harley Schlanger

Lektion 2 i LaRouche PAC's Undervisningsserie 2018,

»Hvad er det Nye Paradigme?«, 17. feb. 2018

https://www.youtube.com/watch?v=xy87_gzTTTU

Vært i studiet Jason Ross: God aften! Det er den 17. februar, 2018, og du er med os her på LaRouche PAC for anden lektion i vores undervisningsserie. Seriens titel er »Hvad er geopolitik?«. Jeg er **Jason Ross**, og min medstudievært er **Ben Deniston**, og vi har et par tilhørerforsamlinger, som jeg vil introducere om lidt.

I sidste uge hørte vi fra **Helga Zepp-LaRouche**, som meget detaljeret fremlagde og førte en diskussion om det Nye Paradigme, som er i færd med at overtage verden, og om truslerne imod det. Om den geopolitiske anskuelse, der ser Kinas fremvækst og Ruslands strategiske betydning som en trussel, og angriber dem. I dag vil vi gå i detaljer med, hvad geopolitik er. Vi skal høre fra **Harley Schlanger**, der vil være vores underviser i dag. Harley er talsmand for Lyndon LaRouche, og han har arbejdet sammen med hr. og fr. LaRouche i mange årtier; Harley er en meget eftertragtet og hyppig gæst på radiotalkshows, internetpodcasts og lignende. Harley er med os fra Berlin. Vi har også to tilhørerforsamlinger i denne uge; én i Boston, Massachusetts og én i Manhattan (New York). Vi vil tage spørgsmål og diskussioner fra begge disse forsamlede tilhørere undervejs. Efter Harleys indlæg vil jeg sige lidt mere om, hvordan diskussionsperioden vil fungere i næste uge; hvor vi vil få mulighed for at respondere på nogle af de hjemmeopgaver, som Harley vil give os, og diskutere spørgsmålet grundigere. Dette er kun for folk, der har indtegnet sig som deltagere i undervisningen. Der kommer mere om, hvordan du indtegner dig.

Og hermed vil vi gå i gang og høre fra Harley Schlanger, denne uges underviser. Velkommen, Harley.

Harley Schlanger: Det er en stor glæde at være med i dag og have mulighed for at deltage i dette projekt; især efter Helgas lektion i sidste uge, som jeg virkelig syntes, var ganske bemærkelsesværdig i både rækkevidde og dybde. Jeg vil forsøge at tage tråden op fra dette tema, men jeg vil gerne begynde med at give folk en fornemmelse af, hvor jeg lærte om geopolitik. Det var fra Lyndon LaRouche. Vi skal se et klip fra det, der burde være en præsentation, der har en million seere, af hr. LaRouche fra 1999, med titlen *Storm over Asien*. Mens I ser det, vil jeg gerne have, I tænker over, hvordan han kunne vide, hvad der ville komme ude i fremtiden, da han præsenterede dette? Lad os høre Lyndon LaRouche fra 1999.

Lyndon LaRouche [video]:

Det, man ser, er en krig i området i det nordlige Kaukasus, i det sydlige Rusland. Det, man også ser, er en samtidig krig, der er brudt ud på grænsen mellem Pakistan og Indien.

Kræfterne bag disse angreb på Rusland og Indien er de samme. De er lejesoldater, der først blev aktiveret af politikker, der blev vedtaget på et møde i den Trilaterale Kommission i Kyoto i 1975: politikker, der oprindeligt kom fra Brzezinski og hans nummer to mand dér, Samuel P. Huntington; de politikker, som blev fortsat af daværende medlem af den Trilaterale Kommission – det vil sige, tilbage i 1975 – George Bush, før han blev vicepræsident.

Dette var politikker; dette blev kendt som »Iran-Contra«-operationer knyttet til narkopenge, med lejesoldater, der blev deployeret ved hjælp af privat finansiering i hele verden: rekrutteret fra islamiske og andre lande, og som angreb Ruslands flanke.

Denne styrke af lejesoldater, som dengang blev skabt, eksisterer stadig. De, der havde det primære ansvar for at skabe denne styrke, var det Forenede Kongeriges regering – i særdeleshed og mest eftertrykkeligt, Margaret Thatchers regering, en politik, der er blevet optrappet og

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Institutts arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

fortsat i fuld galskab af den nuværende premierminister, Tony Blair, fra det Forenede Kongerige.

Denne krig kan, hvis den fortsættes og bruger lejesoldater, føre til generel atomkrig. De stormagter, der først og fremmest trues i dag af denne operation med lejesoldater, er to af verdens største nationer: Kina og Indien; Kina på landets vestlige grænser, og Indien på landets nordlige grænser.

Iran er ligeledes truet; men først og fremmest, Rusland. Hvis disse nationer presses op ad muren af en fortsat optrapning af en krig, der modelleres efter de krige, som briterne kørte mod Rusland, Kina og så videre, i løbet af det 19. århundrede og begyndelsen af det 20. århundrede, vil dette føre til et punkt, hvor Rusland må træffe beslutningen om at acceptere opløsningen af Rusland som nation, eller også ty til de midler, det har, for at udøve forfærdelige straffe over dem, der angriber det, og som går tættere og tættere på kilden, kræfterne bag lejesoldaterne – hvilket inkluderer, selvfølgelig, Tyrkiet, som er et hovedaktiv for NATO, der bruges som dække for meget af denne operation med lejesoldater i det nordlige Kaukasus og i Centralasien.

Dette er vores fare. De våben, russerne har, er ikke længere de store hære, de kapaciteter, vi tænkte på under den gamle Ogarkov-plan fra 1980'erne. Disse enorme hære er spredt, svækket. Rusland er næsten ruineret, af en enorm, økonomisk ødelæggelse, forårsaget af IMF-politikker og relaterede politikker. Men Rusland har stadig et arsenal, et arsenal af avancerede våben, og laboratorier, der kan matche våbnene – de mest avancerede våben – der udvikles i USA, Israel, Storbritannien og andre steder.

Hvis Rusland presses op mod muren, eller beslutter frivilligt at disintegrere, eller kæmpe tilbage, så er det sandsynlige, at det vil kæmpe tilbage. Det vil bruge de våben, det har. Det har ikke våben til at vinde en krig, men det har tilstrækkeligt med våben til at påtvinge en magtfuld, dødbringende afskrækkelse over de nationer, der står bag styrkerne af lejesoldater, der angriber det. Deri ligger faren.

Desværre lever de fleste mennesker i USA under den vildfarelse, at, med Sovjetunionens kollaps, tror de kombinerede militære magter fra USA og dets britiske Commonwealth-allierede – inklusive Australien, New Zealand og så videre, lande, der faktisk er under den britiske Dronning personligt, ligesom det Forenede Kongerige er det – at disse styrker, angloamerikanske styrker, er så magtfulde, at de kan ignorere FN's Sikkerhedsråd og føre selvstændige krige, ustraffet.

De fleste amerikanere er tilbøjelige til at mene dette, og til at tro, at de ikke behøver bekymre sig om krige i udlandet. De behøver ikke bekymre sig om frygtelige ting, der sker i Afrika eller Sydamerika, eller Eurasien generelt. »Det kommer ikke her«, som mange amerikanere sagde før Pearl Harbor, om krigen, der dengang rasede i Europa.

Faktisk *kan* det komme her. Jeg forudsiger ikke, at det *vil*; jeg siger, at, sandsynligheden – faren – eksisterer. Og så længe, de nuværende politikker fra højrefløjs-, stenaldergrupperingen i Kongressen, højrefløjspolitikkerne fra

Al Gore, en Brzezinski-associeret. Så længe, disse politikker fra USA's side fortsætter, vokser faren for krig.

Det er ikke umiddelbart forestående, ikke for i morgen, og ikke for i overmorgen. Men krige kommer på denne måde: man kommer til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage, og der er stadig ingen krig. Og så, et sted hen ad vejen, måske et par år senere, bryder krigen faktisk ud. [slut video].

Schlanger: Som I ved, så blev USA angrebet den 11. september (2001), mindre end to år efter denne præsentation. Og med responsen fra præsident George W. Bush og de neokonservative, der ledte hans administration, har vi været i krig lige siden. De farer, som hr. LaRouche diskuterede i denne video, eksisterer fortsat i dag. Man kunne faktisk sige, at vi i øjeblikket befinder os i større fare for en konfrontation med Rusland og Kina, end vi gjorde, da videoen blev lavet.

Vi vil i dag se på, hvorfor dette er tilfældet; hvad dette går tilbage til. I særdeleshed, hvorfor hr. LaRouche altid har identificeret Det britiske Imperium som truslen mod USA. Men for at komme dertil, vil vi begynde med et par begivenheder i de seneste par uger; de fleste af disse er ukendte for den amerikanske befolkning. Da hr. LaRouche sagde, at amerikanerne ikke er klar over disse trusler, så gælder det også i dag. Det er vores håb og faktisk vores hensigt, at du skal blive nutidens Paul Reveré¹; for at sikre, at amerikanerne ved, hvad vi konfronteres med, og hvad vi må gøre.

Lad os se på de seneste par ugers begivenheder. Der er to absolut modsatrettede dynamikker i gang. For det første, præsident Trump, der opstillede med en kampagne for at arbejde sammen med Ruslands præsident Putin; for at gå i retning af samarbejde med Kina. På trods af alt det, de smed i hovedet på ham, fortsætter han ad dette spor. Tidligere i februar måned mødtes han med Yang Jiechi, der er den vigtigste udenrigspolitiske person i Kina. De havde et meget produktivt møde, hvor de fortsatte – hvad præsident Trump sagde, er, at han ønsker at sikre, at de bygger på de politiske aftaler, de nåede frem til under præsidentens rejse til Kina i november. Kineserne gengældte dette og Yang Jiechi mødtes dernæst med Tillerson og McMasters. To dage senere talte præsident Trump med præsident Putin fra Rusland. Og ud fra det, vi ved om diskussionen, var det, igen, en meget seriøs diskussion om at øge samarbejdet for at adressere betydningsfulde problemer i verden. To uger før dette, skete der noget ekstraordinært. Tre ledende medlemmer af det russiske efterretningssamfund kom til Washington. De mødtes med deres modparter i Washington – direktøren for National Intelligence, Coats, Pompeo fra CIA, Wray fra FBI og andre. Det, de diskuterede, var samarbejde om overordnede temaer imod terrorisme, bekæmpelse af narko-handel og andre spørgsmål; såvel som også diskussion af spørgsmål, som der ikke var stor enighed om – hvordan man skulle tackle situationen i Syrien, osv.

Senator Schumer lancerede omgående et angreb mod præsident Trump; og anklagede ham for pligtforsømmel-

¹ 1735-1818; berømt for sit vanvittige ridt med budskabet om englændernes ankomst i Uafhængighedskrigen.

se ved at give russere lov til at komme ind og mødes med amerikanske efterretningsfolk på et tidspunkt, hvor USA anklager Rusland for at blande sig i valget i 2016. Til Pompeos kredit kom han bagefter ud og sagde, hør her, vi vil tale med dem, fordi vi sammen kan redde amerikanske liv. Hvor vi måske nok er uenige om spørgsmål, så vil vi der, hvor der er en mulighed for samarbejde, forfølge dette. Det var Pompeo, der fulgte præsident Donald Trumps lederskab.

Men så, den 13. februar, så vi noget, der var lige så ekstraordinært; men i dette tilfælde på en farlig måde. Der var en høring i Senatets Efterretningskomite for at adressere udgivelsen af et dokument ved navn »Amerikanske Efterretningsofficerers [eller lederes] vurdering af verdenstruslen«. Den blev åbnet af den samme Coats, der var mødtes med den russiske leder, Dan Coats, direktør for National Intelligence, der sagde, »USA er rent ud sagt under angreb«. Han fortsatte med at sige, at russernes opfattelse er, at de havde succes med at blande sig i vores valg, og derfor vil de gøre det igen. Han sagde, »Vi må rejse os og sige, at vi ikke vil lade et par russere fortælle os, hvordan vi skal stemme, og hvordan vi bør styre vores land.« Dette blev fulgt op af en endnu mere vild sekvens af præsentationer. For det første, så sagde hver eneste af lederne af efterretningssamfundet – Pompeo, Wray, Mike Rogers fra NSA – individuelt, at de stadig står ved amerikansk efterretnings vurdering fra 7. januar, 2017, at Rusland intervererede eller blandede sig i det amerikanske valg.

Efter dette gik de efter Kina; og dette blev anført af senatoren fra Florida, som Donald Trump kaldte »Lille Marco« – Marco Rubio – der er formand for Kongressens Eksekutive Komite om Kina. Denne komite holdt en konference den 13. dec. sidste år, med titlen, »Kinas lange arm: Eksport af despotisme med kinesiske karaktertræk«. Dette er selvfølgelig et ordspil over Xi Jinpings idé om, at man i Kina har politikken for Silkevejen, som er en politik for socialisme med kinesiske karaktertræk.

Det, som Rubio gjorde under denne høring, var først og fremmest at angribe de Konfucius-institutter, der var blevet etableret på amerikanske universiteter over hele USA. Rubio sagde, »De udgør en del af Kinas aggressive kampagne for at infiltrere Amerikas klasseværelser, kvæle fri forespørgsel og undergrave retten til at udtrykke sig frit«. I en tidligere præsentation havde Rubio sagt, at en del af deres undergravende virksomhed er at undervise amerikanske universitetsstuderende i kinesisk sprog. Nu fortsatte Rubio, »Rusland er en trussel, men Kina er vor tids største problem«. Så advarede han imod, at Kina er ved at modernisere og udvide sit militær; det bevæger sig mod at blive en umiddelbart direkte trussel mod USA.

Det kan være, han ikke ved dette, men jeg tror, han gør. USA har tropper og baser i flere end 70 lande. USA's forsvarsbudget er officielt på \$700 mia. Kinas forsvarsbudget er \$146 mia., iflg. skøn fra CIA. Og dog er Kinas befolkning tre til fire gange større end USA's. USA har gennemført operationer for regimeskifte i Nordafrika, Mellemøsten, Østeuropa og Ukraine. Kina har intet tilsvarende gjort, så hvorfor er Kina en sådan trussel?

Han fortsatte så til kernen i sit argument, som var et angreb på Bælte & Vej Initiativet. Han havde skrevet dette samtidig med denne konference – 13. december 2017 – i en kronik på CNN. Han sagde, »Kina bruger sin økonomiske magt til at forlænge sin lange arm for geopolitisk indflydelse, især gennem sit Bælte & Vej Initiativ. Med aggressiv promovning af infrastrukturprojekter i hele Asien, Afrika, Mellemøsten og Europa«. Hvor frygteligt! Kineserne bygger højhastighedsjernbaner, broer, dæmninger, kraftværker; de undergraver frihed i de lande, som de løfter ud af fattigdom.

Hvad var virkningen af denne høring? Argumentet lyder, at Rusland og Kina er modstandere, de er modstandere af USA. De er engageret i undergravende virksomhed mod vores nation. For det andet, så er Russiagatehistorien accepteret af alle efterretningsfolkene og af Kongressen; for ingen af kongresmedlemmerne ringede til dem om den åbenlyse svindel, som Russiagateangrebet repræsenterede. For det tredje, at Bælte & Vej Initiativet bør ses som en farlig trussel mod USA og må stoppes.

Hvis man lytter til dette timelange verbale udfald, kunne man måske stille spørgsmålet, »Er de alle sammen sindssyge?« Eller, »Er de ikke informerede, eller er de ganske enkelt dumme?« Jamen, de kunne være alle tre ting. Men de er også blevet indoktrineret – eller måske inficeret – af en sygdom, der kommer fra England. En imperiedoktrin, kendt som den geopolitiske teori. Det, vi må undersøge her, er, at vi må indse, at geopolitik ikke er et legitimt, akademisk studieområde. Det er baseret på fejlagtige antagelser, der intet har med de korrekte relationer mellem nationer at gøre.

Lad os se på nogle af forskrifterne bag den geopolitiske anskuelse. For det første, menneskebilledet. Som fr. LaRouche forklarede i sidste uge, så er mennesket et enestående væsen på planeten. Vi repræsenterer et princip om kreativ fornuft, og kreative, kærlige væsener kan antageligt indgå aftaler. Men ikke ifølge den oligarkiske anskuelse. Da er mennesket et dyr. Vi styres af vore fysiske sanseperceptioner. Som følge heraf har vi også, som en af vore største motivationer, grådighed; egeninteresse. Når man undersøger det, Lyndon LaRouche kalder den geopolitiske myte, ser man, at dette i virkeligheden er det, der former hele ideen om geopolitik. Ikke en eller anden måde til at opnå en magtbalance, eller en ligevægt mellem nationer; men faktisk en måde til at påtvinge konfrontation i det, der er et nulsumsspil, hvor den ene side vil vinde, og den anden vil tabe. Det er baseret på et princip om, at der ikke kan forekomme nogen forandring til det positive; at der vil være permanent konflikt mellem nationer. Det er også baseret på et princip om, at videnskabeligt og teknologisk fremskridt er en trussel mod den eksisterende orden.

Hvor kommer dette fra? Vi kan lægge ud med en af de mere ondsindede personer i britisk historie, eller engelsk historie, nemlig Thomas Hobbes; som skrev sin bog *Leviathan* i 1651, en historie om hans syn på menneskets natur. Hans argument lyder, at, i en tilstand af krig, såvel som i en tilstand af fred, så er hvert enkelt individ engageret i kampen for alle mod alle. Han siger, at dette

er den naturlige tilstand for mennesket, og at man har brug for en stærk magt – en monark, en leder, for at kontrollere det. Han sagde, at, uden dette, har man blot kaos. Han fortsætter med at sige, at, i en sådan tilstand, er der ingen plads til industri, til landbrug eller til kunst. Og, værst af alt, en uophørlig frygt og fare for en voldsom død. Menneskets liv er ensomt, fattigt, grimt, brutalt og kort. De, der forfægter Hobbes, siger, at det, han sagde, ikke var det, han mente med den naturlige tilstand, men hvis man læser det omhyggeligt, ser man, at det var præcis, hvad han mente. Det er kernen i etableringen af Det britiske Imperium.

Føj hertil et par ideer, der kom senere, og man ser, at dette er præcis Det britiske Imperiums anskuelse. Jeg vil tage endnu en af de vigtige personer for at se på dette – Adam Smith; som var ansat af det Britiske Ostindiske Kompagni, som var i begyndelsen af Det britiske Imperiums ekspansion. Smith skrev et århundrede efter Hobbes et dokument ved navn Nationernes Velstand (*An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*). Dette var en polemik imod fremvæksten af den amerikanske republik. Men hør, hvad han siger om menneskets natur: »Mennesket er et dyr, der indgår aftaler. Det gør intet andet dyr. Ingen hund udveksler ben med en anden hund.« Og videre spørger han, hvad er det, der driver mennesker? Hvorfor gør mennesker det, det gør? Han siger, »Det er ikke ud fra slagterens, bryggerens eller bagerens velvilje, at vi forventer vores aftensmad, men ud fra deres hensyntagen til deres egeninteresse. Vi henvender os ikke til deres menneskelighed, men til deres egenkærlighed, og taler aldrig til dem om vores egne behov, men om deres egne fordele.«

Man kan tilføje en karakter et århundrede senere, der var en del af hele denne doktrin under udvikling, og det var Charles Darwin. Igen, Darwins forfægttere siger, at det sagde han aldrig, men det står der faktisk. Hans teori viser udviklingen af universet som en kamp med alle mod alle; det er et Hobbes-univers. Den bedste egnedes overlevelse i junglen.

Disse tre typificerer det synspunkt, der ligger bag den geopolitiske doktrin. Hvad er så den geopolitiske doktrin? Man må begynde med det faktum, at, før der var geopolitik, var der Det britiske Imperium. Imperiets fremvækst sås både i den vestlige halvkugle i USA og de amerikanske lande – Canada – med etableringen af kolonierne i disse lande. Men på samme tid, også i Indien. I 1757 sendte det Britiske Ostindiske Kompagni en hær af lejesoldater af sted for at vælte Indiens regering og overtage magten. Det var i 1757. Tretten år senere, i 1770, udrød der hungersnød; og i løbet af tre år døde flere end 10 million mennesker af sult i Bengalen. Det var Det britiske Imperium.

Det var for at forsvare denne politik med imperium, at geopolitik blev vedtaget. En teori for at bevare imperiet. Det er ikke en akademisk studiedisciplin, og det er grunden til, at LaRouche refererer til det som »den geopolitiske myte«. Men vi vil se på, hvad der fandt sted i verden, mens geopolitik var ved at udvikles som en teori, for at gøre det endnu mere klart, hvordan dette repræsenterer, ikke en teori, baseret på videnskabelig evaluering af geo-

grafi, økonomi og politik; men som et påskud for et imperium, baseret på udplyndring, frihandel og undertrykkelse af nationer.

Det er vigtigt at forstå, at det afgørende øjeblik i Det britiske Imperium, var Den amerikanske Revolution. Det britiske Imperium fortsatte med at ekspandere efter Den amerikanske Revolution, men tabet af kolonierne var katastrofalt for de menneskers planer, som så det som et globalt imperium. De mennesker, der brugte Adam Smith og pastor Malthus, der opfandt den malthusianske idé. Det vil sige, den britiske elite i City of London, bankierne, købmændene og de folk, der kørte militæret. Tabet af kolonierne var katastrofalt pga. det, der stod på spil. Det var ikke et abstrakt begreb om frihed eller et skatteoprør, som Tea Party, der definerede dette som et skatteoprør. Det var en kamp om individers suverænitet og en proces for repræsentation, som gav individer retten til at have noget at skulle have sagt om deres fremtid. Se på Uafhængighedserklæringen, se på USA's Forfatning, og det bliver helt klart, at dette var designet til at modgå Det britiske Imperiums rolle. Det var en udtrykkelig afvisning af Hobbes filosofi og Adam Smiths anskuelse. Det blev klart med fremvæksten af økonomien under Alexander Hamiltons ledelse. Det var Hamiltons system, der gjorde det muligt for USA at blive en industri- og landbrugsmagt; for sluttelig at blive en kontinental magt, der var forenet gennem jernbanen, gennem en kultur, gennem et samfund, der bød folk velkommen til at komme og bidrage, til alle amerikaneres fordel. Og for Amerika til at blive et strålende lys for verden.

Hvorfor angreb de Hamiltons system? Ja, en af grunden var, at det virkede. Det virkede, så det blev åbenbart, at man ikke havde brug for et britisk banksystem eller et britisk frihandelssystem for at få en nation til at fungere. Det minder om noget i en af disse andre, ironiske og hysteriske erklæringer, der netop er offentliggjort. MERICS er en tysk tænketank, der er involveret i angreb på Kina her i Tyskland. Og de udgav en rapport om, hvorfor Kina er farlig. De lod en ærlig erklæring slippe ud. De sagde, »Det er farligt, fordi det har en succesfuld samfundsøkonomisk model«. Med andre ord, det, som kineserne gør, ligesom Hamilton gjorde for USA, viser, at man ikke har brug for et britisk oligarki til at regere ens samfund. At borgere kunne handle for at forbedre deres vilkår gennem kontrol over kreditpolitikken; gennem en idé om retfærdighed og fairness. Det var fundamentet for Hamiltons system. Lige fra den tid, hvor de tabte Den amerikanske Revolution, var det briternes mål at undergrave USA for enten at genassimilere det, eller, hvis det ikke var muligt, da at ødelægge det. Vi havde krigen i 1812, hvor briterne prøvede igen.

Borgerkrigen var faktisk en britisk krig, der brugte sydstaternes slavokrati i alliance med Boston-oligarker og New York-bankierer til at ødelægge USA. Umiddelbart før Borgerkrigen skrev Lord Palmerston, en af de vigtigere personer i udviklingen af Det britiske Imperium, et brev til dronning Victoria, hvor han sagde, at valget af Lincoln skaber en mulighed for, at vi kan tage de amerikanske kolonier tilbage. I realiteten deployerede briterne på vegne af Sydstaterne, for at bryde USA op. Hvem

kom USA til undsætning i Borgerkrigen? Rusland. Russerne truede med at blokere britiske havne, eller bryde blokaden af amerikanske havne, hvis briterne forsøgte at gøre dette.

Betydningen af Borgerkrigen i dette er, at det fandt sted som det sidste gisp af en indsats for at bryde USA op ved militære midler. Herefter indså briterne, at de måtte deployere via deres bank- og finansnetværk for at ødelægge Hamiltons system; hvilket de havde forsøgt lige siden den britiske agent Aaron Burr myrdede Alexander Hamilton i 1804. Dette var angrebet på De Forenede Staters Bank, der kom fra Martin van Burens og Andrew Jacksons netværk. Forsøget på at ødelægge det Amerikanske Økonomiske System, baseret på Hamiltons model. Samtidig med, at dette fandt sted, var briterne i færd med at udvide deres magt ind i Asien, med Indien som hovedpunktet. Men det, der blev kendt som det Store Spil, er et andet aspekt af udformningen af denne geopolitiske doktrin senere hen. Kampen mellem Det britiske Imperium og Det russiske Imperium om, hvem, der ville kontrollere Indien.

Dette er en temmelig lang historie, og jeg vil blot give jer et par aspekter af det, for det passer meget fint ind i hele dette spørgsmål om det, der blev til Det britiske Imperium. Den faktiske konkurrence var baseret på hvad? I takt med, at briterne udvidede deres kontrol over Indien, var de bange for, at russerne vil drage fordel af det igangværende forfald af det Osmanniske Rige eller det Tyrkiske Imperium, for at rykke ind i det, vi i dag kender som Mellemøsten; Persien i særdeleshed. Dernæst ind i Afghanistan og gennem Khyberpasset ind i Indien; og tage Indien fra briterne. For at forhindre dette, sendte briterne hold af lejesoldater til at kortlægge området. Geografi eller kartografi blev således et vigtigt element i imperiet. Hvorfor? Området, der går gennem Khyberpasset, er en del af et meget tæt bjergområde, som det er vanskeligt at forcere. Der er små, men voldsomme stammer, der bebor området, og som ikke bryder sig om fremmede. Spørgsmålet for briterne var, kunne russerne gå igennem Afghanistan for at komme til Indien? Det var i processen med at opdage dette, at de britiske og russiske lejesoldater mødtes, og som sluttelig førte til kampe.

På den britiske side kom meget af dette fra Indien. Det britiske kontor i Indien. Og det omfattede for det meste folk, der var ansat i Britisk Ostindisk Kompagni. Briternes hovedbekymring var, som jeg sagde, det Ottomanske Riges kollaps, fordi de frygtede, at, hvis det Tyrkiske Imperium kollapsede, kunne Rusland bruge Sortehavet og Dardanellerstrædet til at flytte deres flåde ind i Middelhavet. Den anden bekymring var Afghanistan, passet gennem bjergene – Khyberpasset. Så for at forhindre dette, invaderede briterne Afghanistan i 1839. 21.000 britiske og indiske tropper tog til Afghanistan. Det var ikke ligefrem nogen succesfuld invasion. Der skete det, at mange af de britiske tropper blev dræbt; faktisk blev 16.000 dræbt. Briterne fortsatte med at rykke ind, der var flere krige med Rusland i dette område. Men i mellemtiden gik briterne direkte mod Rusland. Krimkrigen 1855-56 var et eksempel. Briterne invaderede igen Afghanistan i 1878. Men det, de begyndte at se lure som en fare, var

byggeri af jernbaner i Rusland. Frem til 1900 havde Rusland bygget jernbaner frem til den persiske grænse. Så denne trussel mod det indiske subkontinent, briternes kontrol over Indien, blev en hovedbekymring for Det britiske Imperium.

Der var endnu en ting, der fandt sted på samme tid som dette. Efter Unionsstyrkernes sejr i Borgerkrigen, var der en eksplosion af økonomisk aktivitet, baseret hovedsageligt på de økonomiske politikker, som Abraham Lincoln og hans cheføkonom Henry C. Carey bragte ind. Dette blev fremvist i 1876 på verdensudstillingen Centennial Exhibition i Philadelphia. Der kom gæster fra hele verden for at se det, der var blevet udviklet i USA. De var chokerede. Deres syn på USA som en eller anden slags dødvande, en eller anden slags primitivt område, blev fuldstændigt brudt, da de så de nye teknologier; især jernbanekapaciteten, der var ved at blive udviklet. Der kom forespørgsler i Tyskland, Frankrig, Japan, Rusland; »hvordan kan vi gøre dette?« Henry C. Carey blev kendt i Europa, især i Tyskland gennem von Kardorff, som var Bismarcks ven og samarbejdspartner. Så i begyndelsen af 1880'erne var der et skifte i Tyskland over til det Amerikanske System for protektionisme. Det vil sige, at beskytte industrierne mod, at briterne dumpede billigt stål; mod, at russerne dumpede billigt korn. At skabe en kreditpolitik, så tyske industrier kunne udvikle sig. Denne politik skabte et kraftcentrum for tysk økonomi. Frankrig vedtog noget tilsvarende. Rusland antog under grev Sergei de Witte den samme model og begyndte virkelig at tumle ud af sin tilbagestående og blive til en moderne industristat. Et andet land var Japan.

Truslen mod briterne var eksistentiel. Hvad ville dette betyde? Hvad, hvis Rusland, Tyskland, Frankrig og Japan gik sammen med USA med denne model for, hvad man kunne kalde global infrastrukturudvikling? Den Transsibiriske Jernbane, for eksempel; eller Berlin/Bagdad-jernbanen. Det blev absolut set som en trussel mod briterne. Der er dokumenter fra mennesker, der rejste til disse regioner og siger, at de ser jernbaner krydse det nordlige Indien; de ser muligheden for, at dette sker i Iran – dengang Persien. At dette ville blive enden på briternes kontrol over disse områder. Så det var denne trussel mod imperiet, der førte til den såkaldte teori om geopolitik.

Igen, så var det virkelige spørgsmål konflikten mellem det såkaldte britiske, liberale demokrati og amerikansk republik. Jeg vil læse et citat fra Lyndon LaRouche, fra »Den geopolitiske myte«, for blot at understrege den ene pointe:

»Spørgsmålet var, og er, om regeringens myndighed og forpligtelse skal defineres af tjeneste over for en herskende financier-oligarkisk klasses interesse (dvs., 'aktieindehavernes værdi'), eller som den amerikanske Uafhængighedserklæring og Fortalen til vores Forfatning definerer vores republiks grundlæggende lov: regeringens forpligtelse og myndighed som udelukkende beroende på regeringens uomstødelige magt til at fremme det Almene Vel, for alle de nulevende og deres efterkommere.« For at bekæmpe dette, blev den geopolitiske disciplin lanceret.

Fig. 1.

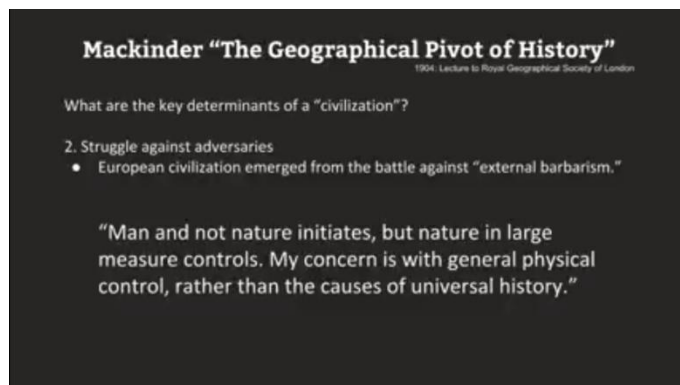

Fig. 3.

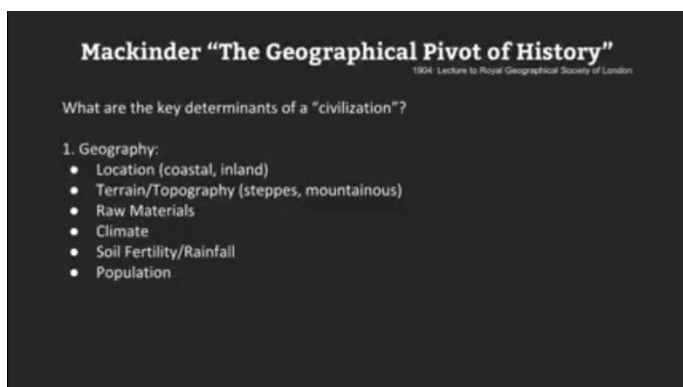

Fig. 2.

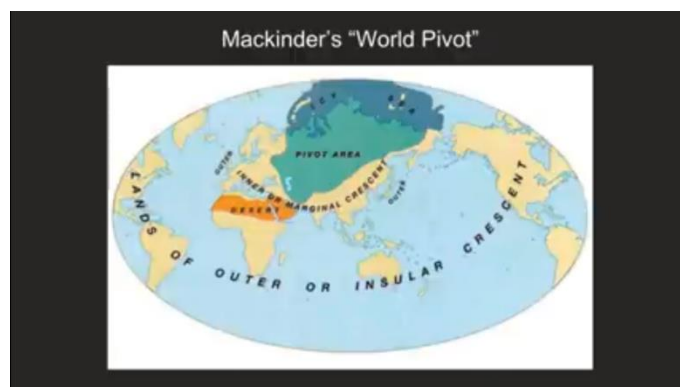

Fig. 4.

Der er to, primære personer, der blev fremtrædende initiativtagere. Den ene var Alfred Thayer Mahan, der var amerikaner, men med meget tætte forbindelser til briterne. I 1890 skrev Mahan en bog med titlen, *The Influence of Sea Power Upon History*. Hvis man læser introduktionen, er man tæt på at kaste op over hans kærlighed til De britiske Øer og det faktum, at dette er et folk, der bebod denne barske ø, og dog var i stand til at besejle alle verdenshavene og etablere nye forposter for civilisationen. Mahan stod Teddy Roosevelt nær. Og hans bog, som ikke ligefrem var nogen bestseller, blev opkøbt en masse af Teddy Roosevelt; som uddelte den til alle medlemmerne i den amerikanske Kongres. Men igen, dette var baseret på sømagt, og det var i denne tidsperiode, at der fandt et skifte sted, som var en slags teknologisk skifte, der fremtvang en ændring i, hvordan man tænkte på kamp. Det vil sige, de mere effektive dampskibe og de mere effektive jernbanesystemer. Det blev klart, at Mahans teori, om end det var en nyttig idé, kunne overskygges. Mahans idé var, at USA skulle slutte sig til Det britiske Imperium og blive uindtageligt. Men her er det så, at vi møder en person, der, på en måde, ikke bekæmpede Mahan, men som tilføjede en teori om magt over landområder. Det vil sige, Halford Mackinder, hvis vi lige kan få hans billede frem [Fig. 1], så folk kan se, hvordan han så ud. Halford Mackinder var et agtet medlem af Fabian-selskabet, som var den liberale imperialistiske flok i Storbritannien. I 1895 dannede folkene fra Fabian-selskabet – Beatrice og Sidney Webb og andre – en skole ved navn London School of Economics; som blev den førende kilde til propaganda for britisk frihandel. Tænk i realiteten på tiden – 1895. Hvad gik debatten i USA ud på dengang? McKinley opstillede til præsident på en Lincoln-politik for beskyttelse af amerikansk

industri; for en (statslig) kreditpolitik til opbygning af nye platforme for infrastruktur og industri. London School of Economics blev etableret for at bekæmpe dette. Faktisk blev Chicago Universitetets Økonomiske Fakultet organiseret året efter, som en måde at imødegå McKinley ved at bringe britiske professorer fra London School of Economics til Chicago. Mackinder blev direktør for London School of Economics i 1903. Han var meget bevidst om denne frygt i den britiske elite for, at skiftet over til et landbaseret magtsystem ville true britisk kontrol gennem sømagt. Mackinder holdt en tale på Royal Geographical Society med titlen, »Geografi som historiens omdrejningspunkt«. Dette var i 1904 – sæt billedet op [Fig. 2]. Han definerede det, der determinerede en civilisation som 1) geografi, såsom placering. Ligger man på kysten eller inde i landet? Terrænet, topografi. Har man stepper, hvor man let kan flytte tropper, eller er området bjergrigt? Eksistensen af råmaterialer. Og befolkning. For Mackinder var disse ting en af to determinanter for, om en civilisation kunne avancere eller ej; om den var bestemt til at blive en magt.

Hans anden pointe – næste billede [Fig. 3] – var, at mennesket, og ikke naturen, initierer; men naturen kontrollerer i vid udstrækning. Han sagde, »Min interesse ligger i generel, fysisk kontrol, snarere en årsagerne til universel historie«. Tænk over, hvad han siger her. Når han taler om universel historie, siger han, at ideer ikke betyder noget; at generelle principper, der styrer mennesket, ikke findes. Det, der findes, er det, der er givet mennesket på dets placering, i dets region, og dets evne til at udnytte dette. Hvis man er et barbarisk eller tilbagestående folk, har man brug for civiliserende kræfter fra Imperiet til at komme ind og udvikle dette.

Mackinder udviklede dernæst en hel teori baseret på dette. Næste grafik, tak [Fig. 4]. Dette er hans kort over verden. Dette er fra en senere bog, han skrev – *Democratic Ideals and Reality* – fra 1919. I denne bog præsenterer han en idé om, hvordan fremtiden vil blive formet i takt med, at sømagt overskygges af evnen til at bevæge sig over land. Han siger, at man har omdrejningspunktet, eller knudepunktet, som er Østeuropa og Hjertelandet. Han siger, »Den, der regerer Østeuropa, hersker over Hjertelandet.« Og dernæst, »Den, der regerer over Hjertelandet, hersker over Verdensøen.« Verdensøen er Eurasien; Kina, Afrika, Europa. Og punkt 3: Den, der regerer over Verdensøen, hersker over verden.

Han hævdede, at det, han kaldte de ydre lande eller Halvmånen omkring øen (Insular Crescent), måtte forme det, der foregik i de indre lande eller den Marginale Halvmåne, for at indvirke på det, der foregik i Hjertelandet. Men, hvad der var vigtigt, så kunne man ikke tillade alliancer i Hjertelandet – for eksempel, en tysk-russisk alliance, der ville inkorporere de østeuropæiske nationer i deres indflydelse. Det var Mackinders teori. Det var en sammenblanding af økonomi og geografi, men hvilken form for økonomi? Malthus-økonomi: det er et nulsumspil. Alle kan ikke vinde, den, der vinder, vil tage fra den, der taber.

Og oven i dette, begynder det med ideen om, at mennesket ikke kan forandre sig. At, ikke alene er mængden af land begrænset, men menneskets evne til at bruge landet er begrænset, med undtagelse af den håndfuld mennesker, der repræsenterer oligarkiet, de højere skabende kræfter. Så denne doktrin går ud fra den idé, at man må ødelægge de muligheder for en alliance, der findes.

Han fortsatte med at sige endnu et par ting, der er værd at bemærke, i bogen *Democratic Ideals and Reality*. Han skrev, at »den geopolitiske disciplin voksede frem« – og dette er altså Mackinder, ikke mig, der taler – »den geopolitiske disciplin voksede frem til at blive anvendelig for imperiers vækst og sluttelig, for et enkelt verdensimperium«. Det er fra Mackinder. Og han hævdede, at, i den forestående, eurasiske alder, er det den, der hersker over Hjertelandet, som vil afgøre fremtiden. Hvis det har en moderne flåde, ville de kunne udmanøvrere den maritime verden, det vil sige, den, som kontrolleres af Det britiske Imperium og USA, og derfor blive verdensmagten. Det er, hvad Mackinder skrev for at organisere tankegangen bag Imperiets udvidelse og beståen.

Hvis man ser på, hvad dette betyder, så gennemførte briterne mellem 1890 og 1913 en global række af kup og krige. I 1895 invaderede japanerne, med britisk støtte, Kina; i 1904 gik japanerne, hvem Mackinder havde sagt, var en del af disse Ydre Lande, og derfor en del af den britiske og amerikanske magt, i krig med Rusland. Og det russiske jernbanesystem var ikke tilstrækkeligt udviklet til at flytte tropper hele vejen over Sibirien. Den russiske flåde blev ødelagt, og Rusland blev ydmyget i denne krig, og den blev kort efter fulgt op af Revolutionen i 1905, som næsten havde held til at bringe den russiske regering til fald.

Dette var på et tidspunkt, hvor briterne stadig var optaget af russernes rolle, ikke kun i Indien, men da det

blev klart, at Det ottomanske Rige var ved at tage sit sidste åndedrag, og at hele Mellemøsten derfor kunne ligge åben for Rusland. Så disse operationer havde en magtfuld virkning på Rusland.

De benyttede sig også af Frankrigs ydmygelse i perioden mellem det 19. århundredes sidste årti og det 20. århundredes første årti. I 1902-1903 dannede de Entente Cordiale med Frankrig, og så, efter en traktat i 1907 med Rusland, cementerede briterne alliancen, Triple-ententen, Frankrig, Rusland og Storbritannien, imod Tyskland. Dette var grundlaget for Første Verdenskrig, og de brugte de rivaliserende skæringspunkter på Balkan til at udløse krigen. Men Første Verdenskrig var ikke en følge af et mord i Sarajevo, men derimod, at Det ottomanske Rige var ved at forfalde, Det russiske Imperium var ved at indtage tomrummet, der var Det østrigske Imperium, der var noget degenereret på det tidspunkt under Habsburgerne. Briterne brugte denne blanding til at skabe to Balkankrige, og mobiliseringen førte sluttelig til Første Verdenskrig.

Hvad var pointen? Pointen var at stoppe fremvæksten af samarbejde mellem vesteuropæiske nationer, Rusland og Kina, og at stoppe briternes udsmidning af Indien. Der var endnu et område, der var direkte involveret i dette: Mellemøsten. Dette kunne være emne for en hel præsentation, som jeg ikke kan give lige nu; men ser man på undersøgelser over, hvad briterne gjorde, hvor de gik ind i Egypten og besatte Suezkanalen; lancerede operationer på den Arabiske Halvø, hvor de satte Sharif Husseins familie op imod Ibn Sauds familie. Der var den berømte »Laurence of Arabia«, der arbejdede sammen med hashemiterne, dvs., Hussein-familien. Men der var også britiske agenter, der arbejdede sammen med Ibn Saud, og som sluttelig bragte Saud-dynastiet til magten i det, der i dag er Saudi-Arabien. Der var briterne, som brugte de europæiske jøders skæbne og pogromerne i Østeuropa og visse af disse landes uvilje mod at give jøder fulde borgere rettigheder, til at etablere en operation, som sluttelig blev til dannelsen af staten Israel, hvor de brugte angrebene på den jødiske befolkning i disse lande som et middel, ved hvilket de kunne bringe en alternativ, eller snarere, en anden magt ind i regionen, som ville udgøre en årsag til en britisk intervention. Sikes-Picot-aftalen fra 1916 var en aftale, hvor briterne opsplittede Mellemøsten i områder, der var i konflikt med hinanden, og som så er blevet til det område for destabilisering og krig, vi kender i dag.

Der var også dengang, efter Første Verdenskrig, Versailles-traktaten. Husk, at Mackinder skrev sin afhandling, der fremlægger teorien om det historiske omdrejningspunkt, i 1919, og Versailles-traktaten var udtænkt at skulle straffe Tyskland og Rusland og holde dem sat op imod hinanden. Bestræbelserne fra den tyske udenrigsminister Rathenaus side på at danne en arbejdsrelation med det unge Bolsjevik-regime i Rusland, førte til, at Rathenau blev offer for et politisk mord og til beslutningen om, at Tyskland måtte destabiliseres. Denne destabilisering var en britisk-amerikansk operation, der inkluderede Bush-præsidenternes familie – deres bedstefar og far, Prescott Bush, der arbejdede sammen med Harriman-folkene og med Montagu Norman, guvernøren for Bank of England,

om at bringe Hitler til magten i Tyskland. Dét er britisk geopolitik.

Det, vi har set siden dengang – lad mig blot lige gennemgå meget hurtigt opdelingen af verden efter Anden Verdenskrig, mellem Øst og Vest, med »Jerntæppet« – husk, at det var Roosevelt, der ønskede at arbejde sammen med russerne efter krigen. Men hans vicepræsident Truman tog desværre over, efter Franklin Roosevelt desværre døde, og Truman blev totalt overtaget af Churchill, der kom til Fulton, Missouri, for at give sin berømte tale om et »Jerntæppe sænker sig over Europa«. Og Churchill spillede USA ud mod Rusland. Potentialet for en alliance efter Anden Verdenskrig forsvandt.

For det andet, så var der Nord versus Syd, og heri ser vi fremkomsten af institutioner såsom Verdensbanken, den Internationale Valutafond, som ikke ville tillade udvikling i den post-koloniale verden. Med afrikanske lande, der blev fri, blev de fri af politisk kontrol i toppen, men fik aldrig den form for hjælp og kredit og finansiering, der ville gøre det muligt for dem faktisk at blive succesfulde nationer. Der var de fortsatte provokationer i Mellemøsten, provokationer i Asien, Koreakrigen, Vietnamkrigen – *dette var geopolitik* med det formål at bevare Det britiske Imperium. Og desværre, med mordet på Kennedy, blev USA en partner i det, man kunne kalde et »anglo-amerikansk geopolitisk imperium«.

Og hvad gik politikkerne ud på? Frihandel, neoliberal økonomi, nedskæringspolitik. Svækkelse af regeringer, svækkelse af ideen om national suverænitet og etablering af institutioner som den Europæiske Union, der ønsker ikkevalgte bureaukrater til at bestemme politikker for det, der plejede at være nationalstater.

Det så ud, som om alt dette kunne ændre sig i 1989, med den kommunistiske verdens fald, med det østtyske regimes kollaps og Berlinmurens fald. På dette tidspunkt intervererede LaRouche-organisationen meget direkte, for et alternativ til geopolitik. Lyndon LaRouche var blevet fængslet af George Bush, med assistance fra den daværende vicestatsanklager i Boston, Robert Mueller. Men Helga Zepp-LaRouche anførte kampen for det, vi dengang kaldte den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien, og dernæst, så tidligt som i slutningen af 1990, det, der blev kaldt den »Nye Silkevej« eller den Eurasiske Landbro, som et middel til at bringe nationer sammen og overvinde disse kunstige opdelinger, skabt af Det britiske Imperium.

Jeg vil komme med et eksempel på, hvordan dette virkede, og hvad de »nye« geopolitikere var. I sin lille introduktion til denne videopræsentation, [Storm over Asia], fra Lyndon LaRouche, nævner han Zbigniew Brzezinski. Brzezinski arbejdede sammen med et team af Harvard- og britiskorienterede personer, inklusive Samuel Huntington, og én, der ikke er særlig kendt, Bernard Lewis, for at opdatere Mackinders idé om, hvordan halvmådelandene kan intervenere for at svække Hjerterlandet. Dette blev kendt under Brzezinski som »Krisebuen« Og ideen om at bruge muslimske nationer imod Rusland og Kina. I så på kortet, mens hr. LaRouche talte, de krige, der blev lanceret på grænsen til Kina, Rusland, Iran og Indien.

Bernard Lewis var endnu en af disse britiske agenter, som skrev en bog med titlen *The Revolt of Islam*, og i *New Yorker*-magasinet, i 1991 tror jeg, sagde han, at der vil være en evig tilstand af krig mellem de vantro og Islams Hus. Han udviklede hele den teori, der blev grundlaget for al-Qaeda.

Det er mange amerikaneres fejlagtige opfattelse, at islam har bekæmpet kristendom i 1400 år. Hvis man rent faktisk studerer historien, finder man, at der har været mange perioder med fred, som i perioder blev afbrudt af aktiviteter fra – hvor? – Storbritannien. Korstogene, sådanne operationer; Venedig finansierede korstogene.

Men det, som Lewis sagde, er fremvæksten af »jihad«, er i vid udstrækning baseret på oprøret imod modernisme i den arabiske verden. Hvor kommer det fra? Det er det britiske Malthus-synspunkt. Med Lewis blev ideen om »Krisebuen« først præsenteret. I en artikel fra 1992 i *Foreign Affairs*, forudsagde Lewis afslutningen af æraen med nationalstater, og han sagde, at den nye æra i Mellemøsten ville blive en æra med »Libanonisering« – dette var, da Libanon befandt sig i en borgerkrig – og han sagde, »når staten disintegrerer, vil stater blive erstattet af kaos med skænderier, fejder, sekter, der kæmper indbyrdes, stammer, regioner og partier«. Det, han ikke sagde, var, at det var Imperiets politik at støtte disse »stammer, sekter og partier«, så de bekæmpede hinanden indbyrdes, det klassiske eksempel på at promovere en strategi for »del og hersk«.

Og hvem kom i vejen for dette? Jamen, det gjorde Saddam Hussein og Assad. Med alle de problemer, de havde – og der er problemer i den arabiske verden, ingen tvivl om det – så opererede de ud fra standpunktet om sekulære regeringer, der brugte resurserne til at bygge skoler, bygge hospitaler; i Saddam Husseins regering var der en kristen, der var vicepremierminister, Tariq Aziz. Det jødiske og det kristne samfund i Syrien har rost Assad for hans forsvar af dem, imod Sunni-jihadisterne.

Så hvad forårsagede »Libanonisering« i denne region? Det var Vestens politik.

Den sidste person, vi vil undersøge fra standpunktet om den moderne, britiske geopolitik, er denne afskyelige person, Samuel P. Huntington. Huntington skrev en artikel i *Foreign Affairs*, som er magasinet for Rådet for Udenrigsrelationer, sandsynligvis den vigtigste institution i USA, når det drejer sig om at promovere geopolitik: han skrev en artikel med titlen, »Civilisationernes Sammenstød«, som går tilbage til Mackinder, tilbage til Hobbes og tilbage til Adam Smith. Den siger grundlæggende set, at nationer ikke vil kunne arbejde sammen. Han sagde, »den Kolde Krigs opdeling af menneskeheden er forbi«. Hvad var fordelene ved den Kolde Krig? Han sagde, jamen, truslen om atomar tilintetgørelse afholdt lande fra at angribe hinanden – hvad der faktisk ikke var sandt. Der var mange, mange krige under den Kolde Krig, men blot ikke en storkrig. Men så sagde han, »De mere fundamentale opdelinger af menneskeheden i form af etnicitet, religioner og civilisation er der fortsat og vil avle nye konflikter«.

Fig. 5.

Og hvad er civilisationer? – hvis vi kan få det sidste billede [Fig. 5], kortet med »Civilisationernes Sammenstød« – her ser man hans opdeling af civilisationer. Det er lidt anderledes end Mackinders kort. Det, han sagde, var, at »civilisationer er de ultimative menneskelige stammer, og civilisationernes sammenstød er stammekonflikter på global skala. Relationer mellem grupper fra forskellige civilisationer vil næsten aldrig være nære, sædvanligvis kølige og ofte fjendtlige«. Det lyder meget som Palmerston, der siger, »vi har ingen permanente venner, kun permanente interesser«.

Ved at tage jer med på dette noget forkortede forløb gennem geopolitikernes ordsqualder, kommer vi nu tilbage til det, vi begyndte med i begyndelsen af præsentationen: Vi befinder os atter på randen af krig. Det skyldes ikke, at nationer ikke har fælles interesser. Den Nye Silkevejsånd og Xi Jinpings fremgangsmåde med en »win-win«-politik, hvor alle nationer arbejder for den andens fordel; hvor gensidig fordel bliver regeringernes forpligtelse, det er, hvad der er udsigt til foran os, som et nyt paradigme, der vokser frem og konsolideres hver eneste dag. Det ved man måske ikke noget om, når man bor i USA, for der er ikke meget dækning af det, men det er altså en realitet i hele verden. I Østeuropa, i Sydeuropa, i Afrika.

Jeg er mødt med afrikanske ledere i de seneste uger, som har fået fortalt, »I vil virkelig ikke have kineserne ind dér, de vil udnytte jer«. Og når de europæere, der siger sådan, går væk, siger afrikanerne, »Vi elsker kineserne. De giver os noget, vi ikke havde før – respekt! Og finansiering.« Det er ikke kun finansieringen, men også den idé, at de bliver anset for at være mennesker.

Det er bruddet med geopolitik, og det er grunden til, at denne verdens »Små Marco'er«, og Bush-netværkerne og Clinton-netværkerne og FBI og 'Deep State'-netværkerne, John Brennan-personlighederne, er så helliget til at forhindre præsident Trump i at gennemføre sit løfte om at samarbejde med Rusland og Kina. Og hvad lurder i tankerne hos disse 'Deep State'-folk, når de hører Trump tale om dette? Lyndon LaRouche. For Lyndon LaRouche fremsatte disse ideer for 40, 50 år siden, med konceptet om den Internationale Udviklingsbank, *Operation Juárez* for Mexico og Latinamerika; et udviklingsprojekt for det Indiske Bækkens; Oasis-planen, som blev vedtaget af premierminister Yitzhak Rabin og præsident Shimon Peres for at håndtere det palæstinensiske spørgsmål for Israel. Og så, den vigtigste plan, den Eurasiske Landbro, hvor Helga Zepp-LaRouche har spillet en førende, international rolle, ikke blot med at promovere ideen, men med den oprindelige udvikling af ideen.

Vi befinder os altså i en æra, hvor geopolitikere bør sættes fra bestallingen. De er svindlere. Der findes ikke nogen faktisk teori om geografi, økonomi og politik, der retfærdiggør deres voluminøse skrivelser. Og hvis de får lov at fortsætte, og hvis Bælte & Vej Initiativet saboteres af disse geopolitikere, så er vi, som Lyndon LaRouche viste i det klip, vi så i begyndelsen, nærmere ved menneskehedens tilintetgørelse.

Jeg vil stoppe jer, Jason, og er klar til at tage nogle spørgsmål.

Du kan følge den efterfølgende Spørgsmål-og-Svarperiode på videoen.

Indtegnning til undervisningsserien og program her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=23703>